Purtarea de grijă a Sfântului mare mucenic Gheorghe

Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă († 303) (23 aprilie, 3 noiembrie):

https://www.academia.edu/42860774/Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Gheorghe_purt%C4%83torul_de_biruin%C5%A3%C4%83_303_23_aprilie_3_noiembrie_

https://archive.org/details/sfantul-mare-mucenic-gheorghe-purtator

https://drive.google.com/file/d/1eRkUePckZofWg9o-oPx-roIDdLQAS9L9/view?usp=sharing

***

Materiale despre Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20mare%20muc.%20Gheorghe

https://archive.org/details/@steaemy?query=mare+mucenic+Gheorghe

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Gheorghe

&&&

"Şi de aş voi să descriu frumuseţea acelui câmp nu aş putea pentru că nu este vreun lucru pământesc cu care să-l asemăn. Limba omenească nu poate să spună frumuseţea lui, nici minte omenească nu poate să o înţeleagă. Acel câmp era împodobit cu tot felul de copaci şi înfrumuseţat cu tot felul de flori cu bună mireasmă. Lumina care lumina acolo era ca şi cum ar fi şapte sori. Deci, când am văzut acel câmp, s-a robit inima mea de frumuseţea lui şi pofteam să rămân acolo.

Dar povăţuitorul meu îmi zice: ***"De acum ai să vezi şi alte lucruri frumoase şi după aceea ai să-L vezi pe Împăratul.".***

Şi mergeam, bucurându-ne, pe acel câmp frumos. Şi am văzut de departe mulţime de oameni îmbrăcaţi în haine călugăreşti, însă nu negre, ci roşii strălucitoare. Hainele lor străluceau ca lumina, iar feţele lor mai mult decât soarele. Vederea şi frumuseţea lor era mai presus de înţelegerea omenească. Unii dintre ei erau tineri, iar alţii bătrâni. Şi apropiindu-ne de ei ne-au primit cu mare bucurie şi au zis către povăţuitorul meu: "Bucură-te, mare mucenice Gheorghe, iubitule al lui Hristos.".

Asemenea şi el le-a zis lor: ***"Bucuraţi-vă şi voi cuvioşilor, iubiţii lui Hristos".***

Atunci toţi şi-au întors feţele lor spre mine şi cu feţe vesele mi-au zis: "Fiule Iosafe, de ar dobândi omul toată lumea şi-şi va pierde sufletul, ce va folosi şi de ar trăi o sută de ani şi ar dobândi toate bunătăţile lumii şi de şi-ar face toate poftele, tot trebuie să vină înfricoşătorul ceas al morţii şi toată viaţa lui i se va părea un vis şi o umbră. Iar tu de te vei scula din lenevire şi vei începe iarăşi viaţa ta cea dintâi, vei plăcea lui Dumnezeu şi te vei învrednici cereştii fericiri şi te vei bucura împreună cu noi în veci. Iar de-ţi vei petrece viaţa ta cu lenevire, vei ajunge în valea care primeşte pe cei leneşi şi trândavi şi nepocăiţi. Fiule, nu voiesc a iubi mai mult acel noian întunecat decât această fericire. Nu voiesc a pune mai presus lenevirea decât dragostea lui Hristos! Fiule, adu-ţi aminte din ce înălţime ai căzut şi de ce te-ai înstrăinat şi ce ai păgubit! Fiule, întoarce-te şi cazi la milostivirea lui Dumnezeu şi noi nu vom înceta rugându-L pe dânsul!"

După aceasta ne-am despărţit de ei şi am plecat mai departe. Atunci s-a înfricoşat sufletul meu de aceasta. Şi am aflat că povăţuitorul meu era Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă. Şi mi-am adus aminte şi de

cuvintele ce le-a zis el, când se întrebau acei ostaşi "Cine să-l povăţuiască din noi?" Căci zicând: ***"Eu o să-l povăţuiesc, pentru că are deosebită dragoste către mine şi de multe ori m-am pus chezaş şi mijlocitor către Împăratul pentru dânsul"***.

L-am cunoscut pe deplin, căci de la început aveam mare şi deosebită dragoste către Sfântul Gheorghe, mai mult decât faţă de alţi sfinţi. Şi de multe ori l-am pus mijlocitor pentru mântuirea mea. Şi multe minuni a făcut cu mine şi oricând l-am rugat nu m-a lăsat neajutorat.

Deci, când am cunoscut că povăţuitorul meu este marele mucenic Gheorghe, din multa dragoste ce o aveam către el în sufletul meu, n-am mai putut răbda, ci l-am îmbrăţişat şi l-am sărutat mult timp. Apoi mergeam mai departe împreună, ţinându-ne de mână. Iar sufletul meu era lipit de dânsul, din multa dragoste ce aveam către el.

Şi mai mergând noi puţin am văzut de departe şi alţi oameni, şi aceştia cu haine călugăreşti îmbrăcaţi, ca şi ceilalţi. Însă îmbrăcămintea şi feţele lor străluceau mai mult decât soarele şi aveau mai multă şi mai mare slavă decât ceilalţi. Şi strălucire mai mare aveau, dar erau puţini la număr.

Şi întrebai pe povăţuitorul meu, zicând: "Sfinte Gheorghe, cine sunt aceştia? Ce sunt de atâta slavă, strălucire şi frumuseţe şi ce au săvârşit în viaţa lor?"

Atunci mi-a răspuns zicând: ***"Aceştia sunt călugării cei de acum, care fără povăţuitori şi fără pilda faptelor bune ale altora, ci numai din singura lor bunăvoinţă au râvnit faptelor bune ale călugărilor celor de demult, săvârşind faptele cele bune ale lor, bine plăcând lui Dumnezeu".***

Iar eu iarăşi i-am zis: "În vremea aceasta au lipsit faptele bune din lume, dar cum se poate să fie în ea acest fel de oameni aleşi?"

Şi mi-a răspuns zicând: ***"Acest fel de oameni aleşi sunt puţini în zilele acestea în lume. Dar cel ce va face în aceste zile puţine fapte bune, după puterea lui, şi va plăcea lui Dumnezeu, mare se va chema aici, în Împărăţia lui Dumnezeu. Căci cine face câteva fapte bune, le face din singura lui bunăvoinţă, fără povăţuitor şi fără pilda altora. Şi pentru aceasta Dumnezeu ca pe nişte desăvârşite le primeşte. Frate, în zilele acestea au lipsit faptele bune din lume, s-a înmulţit răutatea, a prisosit nedreptatea, a lipsit dragostea, s-a prăpădit adevărul din gurile oamenilor, a încetat cuvântul lui Dumnezeu şi se obişnuieşte osândirea şi minciuna. În loc de smerenie, înălţarea, în loc de dragoste, vrajba, în loc de milostivire, nemilostivirea, în loc de dreptate, nedreptatea. S-au înmulţit ţinerea de minte a răului, pizma şi alte asemenea.***

Toţi s-au abătut la rău. Nu este cel ce face bine. Foarte puţini sunt cei ce uneltesc faptele cele bune şi plac lui Dumnezeu. În zilele acestea se potriveşte: "Cel ce mântuieşte, mântuiască-şi sufletul său!" Nimeni să nu aştepte ajutor de la altul, ci numai de la Maica Domnului. Cel ce va cădea la dânsa cu tot sufletul, îl va povăţui şi cu adevărat se va mântui, pentru că toate câte le voieşte le poate, căci "Mult pot rugăciunile Maici spre îmblânzirea Stăpânului".

Aceste cuvinte mi-a zis şi iarăşi am început să mergem. Şi după ce am mers puţină depărtare spre partea Răsăritului a acelui câmp, se vedea de departe un palat mare şi frumos. Înălţimea, lăţimea şi lungimea lui erau foarte mari. Zidurile lui nu se puteau asemăna cu altceva şi se vedeau că erau ca din aur curat. Strălucirea care ieşea din el, lumina tot locul acela. Forma palatului era neînţeleasă. Podoaba şi frumuseţea nu se pot înţelege cu mintea omenească. Şi l-am întrebat pe povăţuitorul meu: "Sfinte Gheorghe, ce palat este acesta?"

Şi mi-a zis: ***"Acesta este palatul Împăratului, unde am să te duc".***

Deci mergând, am ajuns la palat şi am venit la o poartă mare şi înaltă care era deschisă. Povăţuitorul meu şi-a făcut de trei ori cruce, asemenea şi eu şi am intrat înăuntru pe poartă într-o curte, iar din ea se vedeau toate părţile palatului aceluia. Şi văzându-le, m-am minunat de podoaba şi frumuseţea lor, pentru că ochi de om nu le-a văzut. Vedeam şi oameni mulţi plimbându-se pe acolo şi erau în mare slavă. Atunci povăţuitorul meu m-a apucat de mâna dreaptă şi mă ţinea şi mergeam împreună.

După aceasta am trecut printr-o poartă, care era deschisă, şi am dat într-o sală mare şi frumoasă. Iar în partea de Răsărit a sălii era o altă poartă mare şi înaltă, care era făcută cu un meşteşug pe care mintea omenească nu poate să-l înţeleagă. Şi era împodobită cu pietre scumpe. În partea dreaptă a porţii era o icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, şezând în jilţ. Iar înăuntru în sală era o mulţime multă de oameni, toţi îmbrăcaţi călugăreşte cu acelaşi fel de îmbrăcăminte, dar hainele lor erau roşii ca sângele şi străluceau ca fulgerul, iar în mâini ţineau cruci şi stâlpări. Frumuseţea şi podoaba lor nu pot să o povestesc.

Şi cum ne văzură au venit în întâmpinarea noastră şi ne-au primit cu mare bucurie. Şi privind toţi spre mine mi-au zis cu glas dulce: "Frate, până când să te aşteptăm? Pentru ce nu te sileşti pe sine-ţi?" Apoi au zis către povăţuitorul meu: "Frate Gheorghe, iată că l-ai luat în stăpânirea ta, când ni-l vei aduce?" Sfântul a răspuns: ***"Când va voi Domnul".***

Atunci aceia m-au luat din mâna povăţuitorului şi mă ţineau ei de mâini, arătându-mi prin aceasta mare dragoste.Atunci povăţuitorul meu a mers şi a stat

înaintea icoanei Maicii Domnului, la fel am mers şi noi toţi şi am stat înaintea ei cu rânduiala. Şi toţi au început să cânte cu dulce glas: “Cuvine-se cu adevărat să te fericim…” Şi când cântau fiecare cuvânt al troparului atât de curat îl auzeam, încât se întipăreau în sufletul meu. Şi săvârşind cântarea m-a luat iarăşi povăţuitorul meu şi făcându-ne de trei ori cruce, ne-am închinat la icoană, asemenea au făcut toţi sfinţii de acolo, apoi a zis: “Aceasta pentru tine s-au făcut ca să nu ai îndoială faţă de cele pe care le vezi şi le auzi, ca şi cum ar fi nălucire diavolească. Nu este nălucire, ci milostivirea lui Dumnezeu!”

Apoi ei s-au depărtat puţin şi numai eu şi povăţuitorul meu am rămas în dreptul uşii. Şi fără de veste s-a deschis uşa singură de sine şi s-a văzut multă lumină afară, care ne-a înconjurat.

Am stat afara uşii şi m-am uitat zicând: “Mare este mila Ta, Doamne, către fiii omeneşti!”Şi câte am văzut acolo cu neputinţă este a le scrie cineva. Pentru că ochii de om nu au văzut, urechi nu au auzit, la inimă nu s-au suit şi minte de om nu poate să înţeleagă.

Că am văzut o Biserică mare, iar zidirea ei era neîn-ţeleasă. Frumuseţea şi podoaba ei nu se pot spune şi nici nu se pot asemăna cu vreun lucru omenesc. Înspre mijlocul Bisericii era un tron înalt şi prea slăvit. El era ca nişte cărbuni aprinşi şi strălucea ca soarele. În tron stătea Împăratul slavei, Hristos. Împrejurul tronului şi al Împăratului sta mulţime nenumărată de oameni de toate vârstele. Unii dintre ei erau foarte tineri şi îmbrăcaţi în haine albe. Unii erau îmbrăcaţi în haine monahiceşti, iar alţii în haine ostăşeşti. Chipul Împăratului era aşa cum se vede zugrăvit pe icoane. Era cu trupul voinic şi îmbrăcat cu haine arhiereşti, iar pe cap avea cunună de pietre scumpe. Podoaba şi frumuseţea Împăratului cine poate să le spună? Din lumina care strălucea în faţa Împăratului se lumina toată ceata aceea a sfinţilor şi toată Biserica. Şi toţi drepţii aceia s-au făcut asemenea cu Împăratul întru strălucire.

Atunci mi-am adus aminte de cuvântul lui Agapie din cartea care se numeşte “Mântuirea păcătoşilor”, care povesteşte pentru slava Raiului, zicând: “În-lăuntru în cărbunii cei aprinşi când bagi un fier, arde şi se face şi acela foc şi nu mai ştii care sunt cărbunii şi care este fierul. Aşa şi în Rai este. Din strălucirea care iese de la Dumnezeu se împărtăşesc şi drepţii, ca şi Însuşi Dumnezeu!”

Aceasta aducându-mi aminte şi văzând acestea cu ochii mei, ziceam întru sine-mi: “Câte au scris sfinţii pentru slava Raiului sunt foarte puţine, pentru că toate nu este cu putinţă a le scrie”. Lumina care ieşea de la Împăratul slavei era atât de strălucitoare, încât dacă s-ar aduna mii de mii de milioane de sori, n-ar fi strălucit atâta. Buna cuviinţă şi frumuseţea Împăratului slavei, strălucirea luminii celei nezidite, buna podoabă a Bisericii, slava drepţilor, cine poate să o

spună? Că mai degrabă ar putea număra mulţimea stelelor şi a nisipului mării decât să spună acestea.

Şi dacă s-ar aduna toate limbile oamenilor şi dacă stelele cerului, nisipul mării şi frunzele copacilor s-ar face limbi, toate împreună n-ar putea spune nici măcar o parte din slava aceea.

Deci afară de uşă stând eu şi privind la slava aceea, am văzut pe povăţuitorul meu care a intrat înăuntru în Biserică şi a mers să se închine Împăratului. Şi întorcându-şi faţa şi văzându-mă că nu vin după el, s-a întors şi venind aproape de mine mi-a zis: ***"Ce stai? Vino împreună cu mine să ne închinăm Împăratului!"***

Şi pregătindu-mă să intru şi eu înăuntru, am auzit pe Împăratul zicând: "Gheorghe, lasă-l pe el afară, că nu este vrednic să intre înăuntru, căci nu are îmbrăcăminte de nuntă!" Când am auzit acel glas m-am temut puţin, ca nu cumva să mă osândească. Dar iarăşi am căpătat îndrăzneală, pentru că dragostea care era în sufletul meu pentru Împăratul alunga frica.

Atunci povăţuitorul meu m-a lăsat afară de uşă şi a intrat singur la Împăratul. Şi toată ceata aceea s-a sculat şi a cinstit pe povăţuitorul meu, ca pe o mare căpetenie a Împăratului. Şi nu numai ceata dreptţilor, ci Însuşi Împăratul l-a cinstit cu mare cinste, căci degrabă s-a sculat din tron, l-a primit cu mare cinste şi bucurie, sărutându-l pe obraz, apoi iarăşi a stătut. Apoi povăţuitorul meu a făcut trei metanii şi a sărutat picioarele Împăratului şi a stat înaintea Lui cu smerenie şi a zis către El: ***"Doamne, adu-Ţi aminte de sângele care L-ai vărsat pe Cruce pentru păcătoşi! Adu-Ţi aminte că Te-ai pogorât pe pământ să mântuieşti pe cei păcătoşi! Deci iartă acest suflet şi-l povăţuieşte pe calea mântuirii! Adânc nemăsurată este mila Ta, Stăpâne şi are trebuinţă de facerea de bine!"***

Atunci a răspuns Împăratul: "Gheorghe, ştii prea bine dragostea care o am către el din început; pentru că i-am arătat tainele cele ascunse şi dragostea Mea cea mare. Şi mulţi oameni s-au nevoit în toată viaţa lor, mai mult decât acesta şi nu au câştigat, iar acesta având-o în sufletul său a trecut-o cu vederea, alegând mai bine lenevirea şi împătimirea lumii, decât pe Mine. Şi pentru aceasta nu este vrednic de iertare".

Şi iarăşi a zis povăţuitorul meu: ***"Doamne, mă rog iartă-l, că de-l vei judeca după dreptatea Ta, vrednic este de pedeapsă; ci să prisosească darul şi milostivirea Ta cu el. Cele ascunse ale inimii lui sunt înaintea Ta pururea. Vezi bunăvoinţa lui, plineşte-i cererile inimii lui şi nevrând el, mântuieşte-l! Doamne, vezi şi aşezarea lumii! Unde este pilda cea bună? Unde este***

cuvântul Tău în gurile oamenilor? Unde este îndemnarea? Că de ar fi cineva să voiască să facă binele îl face numai din buna lui voinţă, căci duhovnicii şi stareţii îl opresc. Fiecare cele pentru folosul cel trupesc al său caută. Pentru aceasta, Te rog, învaţă-l să facă voia Ta! Povăţuieşte-l la calea mântuirii! Chiverniseşte-i în pace viaţa lui! Fă-l moştenitor împărăţiei Tale, căci toate câte Le voieşti, Le şi poţi".

Şi iarăşi a răspuns Împăratul şi a zis: "Gheorghe, iubitul Meu, văd starea lumii, cuvintele Mele au încetat în gurile oamenilor. În locul cuvântului Meu, osândirea. În locul dragostei, urâciune, vrajbă şi pizmă. În loc de dreptate, nedreptate. A pierit adevărul. A lipsit smerenia. A prisosit răutatea, sodomia, curvia, prea curvia. S-a stricat lumea. Acestea toate le fac nu numai mirenii: bărbaţii şi femeile, ci şi preoţii şi călugării. Mă pătrund la cele dinlăuntru; a doua oară Mă răstignesc. Şi-au spurcat desăvârşit chipul călugăresc cel îngeresc. Însă toate le rabd cu nerăutate, aşteptând îndreptarea şi pocăinţa lor. Iar pe acesta n-am încetat a-l povăţui până astăzi ca să facă voia Mea. Nu am încetat a-l striga prin cuvânt viu să nu facă ceea ce nu-Mi place Mie. Iar el glasul Meu auzindu-L şi cunoscând cum că Eu sunt, după cum s-a adeverit de la mulţi duhovnici şi robi ai Mei îmbunătăţiţi, nu M-a ascultat. De multe ori I-am adus aminte de cea dintâi petrecere a lui ca să se întoarcă iarăşi la aceea, dar el a rămas neîndreptat. Deci fără de răspuns este înaintea Mea."

Atunci povăţuitorul meu a căzut la picioarele Împăratului cu mare smerenie şi a zis către Dânsul: ***"Doamne, adu-Ţi aminte de sângele pe care l-am vărsat pentru dragostea Ta, şi-mi dăruieşte mie acest suflet şi-l iartă pe el. Aşa, Doamne, te rog! Şi învredniceşte-l să bea şi paharul pe care-l poftea!"***

Atunci, cu faţa veselă şi cu bucurie, a zis Împăratul: "Gheorghe, fie voia ta!"

Apoi povăţuitorul meu s-a sculat şi a stat înaintea Împăratului cu îndrăzneală. Atunci Împăratul a luat cu mâna stângă un pahar plin, însă ce era în el nu ştiu, ci numai că era roşu ca vinul şi cu mâna dreaptă l-a blagoslovit şi l-a dat povăţuitorului meu şi a zis: ***"Acesta este paharul dragostei Mele, dă-i-l să-l bea!"***

Atunci l-a luat cu mâna dreaptă şi mi l-a adus zicându-mi: ***"Fă-ţi cruce şi-l bea!"*** Iar eu făcând de trei ori cruce, l-am băut. Şi era aşa de dulce, încât nu se ase-măna cu ceva pământesc. Şi, după ce l-am băut, mi-a venit în suflet o nease-muită dragoste şi dor dumnezeiesc, ca o pară de foc arzând în inima mea. Atunci am văzut pe povăţuitorul meu, aproape de Împăratul, că I-a dat paharul deşert.

Deci eu nemaiputând suferi am intrat înăuntru în Biserică şi m-am dus aproape de Împăratul şi căzând la picioarele Lui, cu îndrăzneală Le-am îmbrăţişat şi Le-am sărutat mult timp. Şi sufletul meu era cu desăvârşire lipit de Dânsul şi nu mai puteam să mă ridic de jos.

Atunci a zis Împăratul către povăţuitorul meu: "Gheorghe, ia-l şi mergeţi ca să se mai nevoiască, să câştige dragostea Mea pe care a pierdut-o şi să se gătească. Şi când va fi voia Mea, Eu o să-l învrednicesc să bea şi paharul!"

Atunci, povăţuitorul apucându-mă de mâna dreaptă, m-a întors înapoi şi făcând amândoi câte trei metanii Împăratului, închinându-ne picioarelor Lui, am ieşit din Biserică şi s-a închis uşa. Atunci am văzut eu pe oamenii cei mai sus zişi, care erau în sală, că au venit să ne întâmpine şi, căutând spre mine cu faţă veselă, mi-au zis: "Frate, sileşte-te, căci iată, te aşteptăm!"

Şi ieşind din sală am venit în curte şi am stat puţin. Apoi am zis către povăţuitorul meu: "Sfinte Gheorghe, iubite frate, nu se poate să nu mai mergem în lume, ci să rămânem aici?"
Şi îmi zise: ***"Aşa este voia Domnului ca să mergem înapoi în lume să te găteşti cu tot felul de fapte bune, păzind toate poruncile Lui. Să te ispiteşti ca aurul în topitoare şi aşa să vii aici. Şi de nu vei face aşa, ci vei rămânea în lenevire, ai văzut valea care primeşte pe cei leneşi şi păcătoşi? Păzeşte-te şi-ţi adu aminte câte ai văzut şi câte ai auzit, din multa şi nemărginita milă a lui Dumnezeu, către om".***

Apoi am mers puţin şi am ieşit afară din palat şi făcându-ne trei cruci în poartă, am început a merge pe acel frumos câmp. Şi mergând puţin am văzut iarăşi ceata aceea cu puţini călugări, care avea slava cea mare. Şi m-am uitat să văd dacă cumva voi cunoaşte pe vreunul dintr-înşii. Şi nu am cunoscut pe nici unul. Deci, săvârşindu-se câmpul, am ieşit afară de poartă şi am venit în vârful muntelui celui înalt. Şi am stat şi aici puţin, privind în toate părţile muntelui care era împodobit cu o mulţime de măslini. Iar locul acela era foarte veselitor, numai că se vedea şi acea glodoasă şi întunecoasă vale. Frică şi cutremur aducea celui ce o vedea. Apoi ne-am pogorât din munte şi povăţuitorul meu mi-a zis: ***"Dă-mi mâna!"*** Şi i-am dat-o. Şi, ţinându-mă de mână, iarăşi ne-am suit pe acea punte înfricoşată şi am mers fără frică sau temere.

Şi când am ajuns la mijlocul ei, povăţuitorul meu a stat, şi-a întors faţa spre mine şi mi-a zis: ***"Fratele meu iubit, Împărăţia Cerurilor se sileşte şi silitorii o răpesc pe ea! Iată ai văzut milostivirea lui Dumnezeu. Să nu te arăţi nemulţumitor faţă de Făcătorul tău de bine, Dumnezeu. Nevoieşte-te să câştigi dragostea Lui. Găteşte-te ca să bei paharul. Şi darul lui Dumnezeu şi al Prea***

Sfintei Născătoare de Dumnezeu nu te va lăsa sărman, nici eu nu te voi lăsa singur”.

Apoi făcând de trei ori semnul cinstitei cruci pe faţa mea a zis: ***“Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută robului tău!”***

Şi s-a făcut nevăzut. Şi nu l-am văzut unde s-a dus. Şi m-a lăsat singur la mijlocul punţii. Atunci s-a făcut mare tunet şi tulburare din valea aceea. Şi auzeam strigări sălbatice zicând: “Acum a rămas singur, haideţi să-l surpăm jos!” Alţii ziceau: “Iată om care voieşte să treacă şi nu ştie că avem să-l surpăm acum?” Şi scrâşneau cu dinţii lor asupra mea, strigând cu mare glas: “Să-l surpăm mai înainte de a veni Gheorghe să-l ia!” Însă nici unul n-a putut să se apropie de mine, ci numai strigări şi tulburări făceau. Iar puntea se clătină ca o frunză.

Atunci eu privind la acea adâncime, am zis: “Doamne, cine poate să ajute omul aici?”

Atunci a venit glas ca de tunet şi a zis: “Faptele bune ajută omul aici. Şi de va face vreo milă Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu”. Şi după strigarea aceasta au încetat tulburările drăceşti. Şi eu am chemat ajutorul Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu şi al Sfântului Gheorghe şi cu ajutorul lor mi-am venit întru sine-mi.”

Notă: Această urmare a vedeniei stareţului Iosaf s-a găsit în Sfântul Munte Athos la Schitul Românesc Prodromul din Mănăstirea Lavra de către părintele Ieromonah Ştefan.